

Kr.? Jeg synes, det vil være ganske uberegtiget.

Endelig maa jeg sige, at det vanskeligste ved det hele og det, som Foranstaltningen egentlig for mig er strandet paa — maaske man kunde komme ud over det andet — er Spørgsmaalet om, hvorledes Priserne skal sættes for de private Beholdninger. Derom har jeg intet Begreb. Man maa huske paa, at her skal man forlange, at den, der ejer Vinbeholdningen, skal opgive Priserne, og det er fuldkommen sikkert, at der, hvor de store Beholdninger ligger, f. Eks. — som det blev nævnt af det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds — paa Herregaarde og hos større Forretningsmænd o. s. v., er Vinene indkøbt gennem mange Aar — det er paa den Maade, Vinkælderen bliver dyrebar for den paagældende —, og han aner maaske ikke, hvilke Priser han har givet. Jeg er overbevist om, at han i Regelen ikke aner, hvad den Fustage, han har liggende, eller den enkelte Flaske Vin er værd. Hvad skal han da opgive? Det vil falde ham overordentlig vanskeligt. Og sæt det Tilfælde, at den vedkommende har arvet sin Vinkælder! Det er et Tilfælde, som forekommer meget hyppigt netop paa de Herregaarde, som man har Lyst til at ramme. Hvad skal den Mand svare, som har arvet en Vinkælder, der er mange Tusinde Kroner værd — jeg har ikke Begreb derom. Jeg er ikke saa lykkelig hverken at have arvet eller at eje en saadan Vinkælder, men der er Folk, som har det, og der har maaske, siden de kom i Besiddelse af den, fundet stor Værdistigning Sted paa Vinen. Kender den vedkommende Prisen? Kan jeg forlange af ham, som ikke sælger Vin, at han skal kende og opgive Prisen paa hver Flaske til mig eller rettere til Finansministeriet — undskyld, at jeg siger til mig, det er jo dog til Finansministeren, Opgivelsen skal indsendes. Kan jeg forlange det af ham? Det synes jeg ikke. Og hvis Manden svarer: Jeg ved virkelig ikke, hvad Prisen er, skal der saa gaa Vurderingsnævn rundt til alle Vinkældere og private Beholdninger for at vurdere Vinen? Jeg maa sige, at jeg vil gerne fri Toldvæsenet for at gøre det, det maatte være Politiet, der skulde gøre noget saadant, og det forekommer mig oprigtigt talt umuligt. Vi har mange Nævn, men et Vurderingsnævn for Vinbeholdninger hos private kan jeg ikke tænke mig.

Det er de Grunde, som har ført mig til ikke at foreslaa den omtalte Foranstalt-

ning. De er alvorlige, og jeg har standset ved den sidste: hvorledes skulde Prisen sættes? Men hvis der fra ærede Medlemmers eller et Udvalgs Side kan anvises nogen farbar Vej i den Henseende, skal jeg ikke have det mindste imod at gaa den Vej. Det har kun været mig umuligt at finde en saadan Vej, og det synes jeg ikke, man kan bebrejde mig, thi man kan jo ikke ud over sin Evne, og jeg har ikke haft Evne til at finde, hvad jeg her skulde gøre.

Tilbage har jeg endnu at omtale Tobaksskatten og Juvelskatten. Jeg maa maaske tage den sidstnævnte først. Den er i Virkeligheden tiltraadt af de ærede Talere; ogsaa det ærede Medlem fra Æbeltoft har tiltraadt denne Skat, som han talte om i en vis haanlig Tone, idet han mente, at den ikke vilde indbringe meget. Ja, det er nu et Spørgsmaal, om den ikke vil indbringe særdeles meget. At den er kommet for sent, som det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) siger, kan man altid sige. Jeg maa tilstaa, at jeg har ikke haft Ideen selv, og intet Menneske herhjemme har haft den, heller ikke det ærede Medlem fra Frederiksberg. (Ellinger: Det ligger mig lidt fjernt). Ideen er kommet til mig fra Norge, og jeg har haft stor Grund til at optage den, fordi det i Norge blev sagt, at det var af Vigtighed, at de paagældende ikke skulde kunne købe Juveler og Smykker i Udlandet og komme hjem med dem og saaledes slippe for Afgiften. Det laa nær for Danmark ogsaa at gaa til en saadan Skat, og jeg antager, at andre Lande vil følge efter. Jeg har angivet som en Hovedgrund — og det ærede Medlem fra Æbeltoft indrømmede Rigtigheden deraf —, at der her er et Hul i Toldloven, som man kunde udfylde. Derfor greb jeg til med Begærlighed. Det ærede Medlem fra Frederiksberg sagde, at jeg havde udtrykt mig saaledes: „naar en Mand gav sin elskede et Perlesmykke“, o. s. v., medens det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds, der var mere moralsk og sædelig, antager jeg, havde sagt: „sin Kone eller Kæreste“. Nej, det ærede Medlem tager fejl, jeg sagde: „Naar en Mand giver den Dame, han elsker“, o. s. v., og det er for mig ikke udelukket, at man kan elske sin Kone. Naar det ærede Medlem fra Frederiksberg ikke tror det, er det en personlig Opfattelse, som jeg ikke kan blande mig i, men for mig er dette altsaa ikke udelukket. Derfor anvendte jeg det almindelige Udtryk: „den